

Arrest

nr. 182 948 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 11 juni 2016 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 22 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 30 september 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2016 werd ingediend door :

[H., R.][...]

[...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.06.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar voor de eerste en negen maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene beweert dat de Belgische asielinstanties er niet in geslaagd zijn in een redelijke en menselijke termijn de asielaanvragen te behandelen. Echter, dit is louter de persoonlijke mening van betrokkene. Het is niet onredelijk dat de asielinstanties enige tijd nodig hebben om de asielaanvragen te behandelen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij hier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert hier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat het ging om een precair verblijf, in het kader van zijn asielprocedures en in het kader van zijn aanvraag 9ter. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Bovendien werd hem op 10.03.2011, 15.01.2013, 21.12.2013 en 07.07.2016

een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij k[a]n verblijven. De bewering dat hij hier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij in het bezit is van een attest van immatriculatie in het kader van zijn lopende aanvraag 9ter. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat deze aanvraag 9ter op datum van 26.06.2016 ongegrond werd afgesloten en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 07.07.2016. Betrokkene kan zich dan ook niet meer nuttig beroepen op deze procedure daar ze negatief afgesloten werd.

Betrokkene beroept zich verder op de lange behandelingstermijn van zijn aanvraag 9ter, die meer dan zes jaar bedraagt en stelt dat ook hier sprake is van een onredelijke en onmenselijke behandeling. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag 9ter indiende op 07.02.2010. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 22.10.2010. Betrokkene tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing. We merken op dat deze beroepsprocedure geen opschortende werking heeft. De RVV vernietigde de ongegronde beslissing van 22.10.2010 en dit op datum van 09.03.2016. Betrokkene werd hierop terug in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, namelijk op 12.05.2016. Op 26.06.2016 werd een nieuwe ongegronde beslissing genomen en werd het attest van immatriculatie van betrokkene opnieuw ingetrokken. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou.

Het feit dat zijn kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het belang van zijn kind, zoals vervat in artikels 22bis van de Grondwet en het artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Zijn oudste zoon zou uitdrukkelijk stellen dat hij in België wil blijven om te studeren en bij zijn vriendjes te kunnen blijven. Echter, we merken op dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van zijn kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen zijn belang is. Betrokkene toont niet aan op welke wijze artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische Grondwet geschonden worden. Betrokkene toont niet aan dat zijn kind in het land van herkomst niet zal kunnen studeren en dat hij niet in staat zal zijn nieuwe vriendschappen te sluiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op art. 10 en 11 van de Belgische grondwet en het vertrouwensbeginsel om zo te rechtvaardigen dat de criteria van de instructies van 19.07.2009 van toepassing zouden zijn op zijn huidige aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Echter de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) vernietigde deze instructies reeds in 2011, bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Dat verzoekers nog steeds verwacht dat hij de gunst van een machtiging tot verblijf mag genieten, is geen buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land bemoeilijkt. Uit het arrest van het Arbitragehof d.d. 22/07/2003 blijkt echter dat “de wetgever met de wet van 22.12.1999 een tijdelijke en buitengewone campagne voor regularisatie van vreemdelingen te organiseren.

“Het verschil in behandeling tussen twee categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, m.n. het feit dat men destijds al dan niet een aanvraag ingediend heeft op basis van de wet 22.12.1999. Bijgevolg kunnen betrokkenen zich niet beroepen op de criteria voor regularisatie vermeld [in] deze wet. De elementen van integratie (met name het feit dat verzoeker ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken en hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat hij in bezit is van een Belgisch rijbewijs en dat hij verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals zijn attest van inburgering, zijn attest van aanmelding bij het onthaalbureau, zijn inburgeringscontract en een werkbefoete) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 september 2016 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker ook betekend op 30 september 2016 en is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [H., R.]

[...]

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

° 4- de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.06.2016, aan betrokkene betekend op 07.07.2016.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om deze exceptie te onderzoeken.

2.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) niet kan worden aangenomen. Verweerder stelt ook dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten is en wijst erop dat verzoeker voordien reeds vijf maal een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

2.2.2. De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker op 7 juli 2016 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat dit bevel niet het voorwerp uitmaakt van enige procedure en derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Er blijkt dan ook niet dat de eventuele vernietiging van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadvrouw dat in aanmerking moet worden genomen dat het niet naleven van een bevel om het grondgebied te verlaten in de toekomst aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod en verzoeker daarom toch een belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. Er dient evenwel te worden geduoid dat verzoeker hoe dan ook reeds geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juni 2016, dat hem op 7 juli 2016 werd betekend en dat verweerder dus in de toekomst reeds wegens het niet naleven van dit bevel kan besluiten tot de afgifte van een inreisverbod. De toelichting van verzoekers raadvrouw laat dan ook niet toe vast te stellen dat verzoeker enig belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

Verweerder werpt ter terechtzitting ook terecht op dat geen middel werd ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing, zodat de Raad hoe dan ook, gelet op het feit dat in artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet is bepaald dat een middel moet worden aangevoerd, dient vast te stellen dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten en van artikel 22bis van de Grondwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“4.1.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt [...]:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Luidens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient de Dienst Vreemdelingenzaken de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te beoordelen op het moment dat zij haar beslissing neemt over de aanvraag, i.c. 22/09/2016.

4.2.

De verzoeker lijdt aan een angst-geïnduceerde depressie en PTST, en wordt gedurende de voorbije 7 jaren medisch behandeld in België.

De verzoeker diende een verblijfsaanvraag om medische redenen in op datum van 07/02/2010. Deze aanvraag werd initieel ongegrond verklaard op datum van 22/10/2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op datum van 09/03/2016 deze beslissing geannuleerd wegens een schending van de motiveringsverplichting.

De verblijfsaanvraag 9ter werd op datum van 22/06/2016, meer dan zes jaar en vier maanden na het indienen van de aanvraag, ontvankelijk verklaard én gelijktijdig als ongegrond afgewezen.

De Belgische instanties zijn er niet in geslaagd in een redelijke en menselijke termijn de aanvraag te behandelen. De behandelingstermijn van de aanvraag 9ter bedroeg meer dan zes jaar en vier maanden.

Er is hier dus sprake van een onredelijke behandeling van de verzoeker en zijn gezin, die ontegensprekelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.3.

De beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de ongegrondheid van de verblijfsaanvraag 9ter heeft geen schorsende werking, doch het kan de verzoeker en zijn gezin niet kwalijk worden genomen dat zij op het grondgebied gebleven zijn om het resultaat van de beroepsprocedure af te wachten.

Te meer daar het ziektebeeld van de verzoeker, dat de grond uitmaakte van de verblijfsaanvraag, gelinkt is aan de trauma's die hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst.

De beslissing werd vernietigd juist omwille van het feit dat er niets gemotiveerd werd aangaande de link van zijn psychologische problemen met zijn land van herkomst, en de vaststelling door de psycholoog dat een terugkeer de psychologische fragiliteit zou versterken.

Aangezien dit alles tot de grond van zijn verblijfsaanvraag behoorde, had de verzoeker er alle redenen toe om in België het resultaat van de beroepsprocedure af te wachten. Hoewel het verblijf in die periode niet wettig was, was het wel rechtmatig.

De verzoeker en zijn gezin zijn terecht in België gebleven, aangezien de initiële beslissing werd geannuleerd, waardoor de uiteindelijke beslissing pas genomen is op 22/06/2016, meer dan zes jaar en vier maanden na het indienen van de aanvraag.

In de motivering van de huidige beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag 9bis, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken hier heel licht over.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert stereotiep als volgt:

"Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02/10/2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid

We merken op dat de "zekere behandelingsperiode" in dit geval een onredelijke en onmenselijke termijn van zes jaar en vier maanden bedraagt.

Indien dergelijke termijn niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, welke termijn dan wel?

Ondertussen hebben de verzoeker en zijn familie zich volledig geïntegreerd.

Het oudste kind van de verzoeker, [E.H.], geboren in België [...], is ondertussen 7 jaar oud en schoolgaand [...] te leper.

De broer van de verzoeker, [A.H.], is zaakvoerder van de firma [H.T. BVBA] en voegde een belofte om zijn broer aan te nemen als werknemer toe aan de verblijfsaanvraag.

4.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig te werk gegaan bij het nemen van haar beslissing.

De loutere motivering als zou de zekere behandelingsperiode "niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid" kan niet volstaan om deze onredelijk en onmenselijk lange periode in het leven van de verzoeker en zijn gezin zomaar onder de mat te vegen.

4.5.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de lange behandelingstermijn van de verblijfsaanvraag om medische redenen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Rekening houdend met de lange behandelingstermijn is de bestreden beslissing manifest onredelijk.

4.6.

Bovenal dient rekening gehouden te worden met de belangen van het kind.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

"Rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist

Ook het artikel 22bis van de Grondwet stelt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Een terugkeer van de verzoeker en zijn gezin naar hun land van herkomst kan evident onmogelijk in het belang zijn van de kinderen van verzoeker.

De beide kinderen zijn geboren in België en hebben nooit in een ander land verbleven.

De oudste zoon van de verzoeker, [E.H.], is ondertussen 7 jaar oud en schoolgaand [...] te leper. Hiervan werden bewijzen gevoegd bij de verblijfsaanvraag om humanitaire redenen.

Ook hier motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stereotiep dat "betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat de belangen van zijn kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van het kind betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen zijn belang is."

En verder motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat "betrokkene niet aantoont dat zijn kind in het land van herkomst niet zal kunnen studeren en dat hij niet in staat zal zijn nieuwe vriendschappen te sluiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Ook hier gaat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig en onredelijk te werk.

De oudste zoon is geboren in België en heeft nooit een andere omgeving gekend.

Hij is momenteel in volle ontwikkeling op de leeftijd van 7 jaar. Dit betreft een cruciale fase in de ontwikkeling van zijn vaardigheden, zowel op cognitief als sociaal vlak.

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt de belangen van het kind van verzoeker op een onredelijke wijze.

Minstens maakt dit een buitengewone omstandigheid uit in de zin van het art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.7.

Het is duidelijk dat de hierboven genoemde elementen, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die het de verzoekende partij onmogelijk maken om een verblijfsaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt aldus het vermelde artikel."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen

niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker uitvoerig uiteenzet dat hij omwille van gezondheidsproblemen reeds in 2010 een aanvraag indiende om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat, mede omdat een eerste beslissing van verweerder inzake deze aanvraag door de Raad werd vernietigd, het uiteindelijk meer dan zes jaar duurde vooraleer deze aanvraag werd afgewezen. Hij betoogt dat de behandelingstermijn van voormelde aanvraag dan ook als een buitengewone omstandigheid had dienen te worden weerhouden, te meer omdat hij zich in deze periode integreerde. Verzoeker geeft met zijn toelichting aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat uit de lange behandelingsduur van een aanvraag om machtiging tot verblijf op zich geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid, maar toont geenszins aan dat dit standpunt kennelijk onredelijk is. De Raad kan niet inzien waarom het feit dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf lang heeft geduurd het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om een nieuwe aanvraag om machtiging in te dienen via de reguliere procedure en dus via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde behandelingstermijn van zijn aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd en zijn daaruit voortvloeiende integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker wijst er ook op dat een van zijn kinderen naar school gaat in België. Verweerder heeft hier evenwel rekening mee gehouden en gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekers kind niet naar school kan gaan in Armenië en dat evenmin blijkt dat dit kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft, zodat de omstandigheid dat dit kind naar school moet gaan niet kan worden gezien als een belemmering om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet.

Voorts stelt verzoeker dat zijn broer hem wil aanwerven. Verweerder heeft ook dit gegeven in aanmerking genomen en gesteld dat een werkbelofte niet als een buitengewone omstandigheid kan worden

beschouwd en enkel nuttig is bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt incorrect is.

Wat betreft verzoekers argumentatie dat zijn kinderen in België zijn geboren en nooit in een ander land hebben verbleven heeft verweerder gemotiveerd dat niet blijkt dat de belangen van verzoekers kinderen worden geschaad indien een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden ingediend vanuit het buitenland en dat uit het feit dat deze kinderen steeds in België verbleven dus niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Verzoeker toont niet aan dat deze redengeving incorrect of kennelijk onredelijk is door te herhalen wat hij reeds in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd stelde en door zonder meer te poneren dat een terugkeer van zijn gezin naar het land van herkomst *“evident onmogelijk in het belang van de kinderen [kan zijn]”*.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet, waarin is aangegeven dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, moet allereerst worden gesteld dat in de door J. Velaers en S. Van Drooghenbroeck opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. Verzoeker kan zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 27 december 2013, nr. 225.957).

3.2.3. Verzoeker verwijst daarnaast naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten. Er blijkt evenwel niet dat hij dienstig naar deze bepaling kan verwijzen aangezien hij zelf geen kind is en het beroep niet mede in naam van zijn kinderen werd ingesteld.

Daarnaast moet worden geduïd dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen *“bij alle handelingen betreffende kinderen”*. Er blijkt evenwel geenszins dat een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf die werd ingediend door de ouders van kinderen teneinde met het volledige gezin in België te kunnen verblijven onontvankelijk wordt verklaard een *“handeling betreffende kinderen”* is zoals bedoeld in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten.

Tevens moet worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en hij niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen dat het vereist is af te wijken van een in de wet voorziene regel wat betreft de wijze van indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekers uiteenzetting laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing de belangen van verzoekers kinderen effectief in het gedrang brengt. Het is in het belang van deze kinderen om, gelet op hun zeer jonge leeftijd, bij hun ouders te blijven en hun ouders beschikken niet over enige verblijfstitel in het Rijk. Oordelen dat het feit dat verzoekers kinderen in België geboren zijn en dat een kind ook in het Rijk naar school gaat en contacten opbouwde een buitengewone omstandigheid uitmaakt die toelaat voor deze kinderen een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen terwijl een dergelijke omstandigheid niet bestaat in hoofde van de ouders, die dan zonder hun kinderen zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst om via de

bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging een machtigingsaanvraag in te dienen, zou net indruisen tegen de belangen van de kinderen.

Een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten blijkt niet.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.6. Verzoeker laat voorts na op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 7 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK